

0826 – 26. august

Den som holder ut til enden, skal bli frelst. Mat 24: 13.

Skriften forutsier at vi ennå kan vente mye ytre forfølgelse. Vår fiende, djvelen, vil i den siste tiden stå fram i stor vrede, fordi han vet han ikke har lang tid igjen. Men vi behøver ikke tenke på framtiden. Allerede nå har alle levende Guds barn forfølgelse. Og den forskrekker, jager og bøyer allerede nå mang en sjel bort fra Kristi fotspor.

Forfølgelsen skjer i forskjellig grad og på mange måter. Slangen angrep kvinnens sæd med blodige forfølgelser for å få makt, i den kristne menighets første tid. Likevel var alt sammen særdeles fruktløst. I vår tid går han derimot finere og mer forsiktig fram, men er likevel fremdeles i stand til å pine og skremme vårt svake kjød.

Mangt et troende barn eller tjenere i et hus får ofte lide for Kristi navns skyld. Harde ord og onde blikk dagen lang gjør livet tungt og vanskelig for dem. Kristne håndverkere eller kjøpmenn, som har kone og barn å forsørge, får kamp med sin samvittighet når de ser trofaste kunder trekker seg bort fra dem på grunn av deres kristne liv og bekjennelse.

En trofast lærer i Guds ord får ofte oppleve store problemer både med foresatte og med tilhørere, fordi han med sin forkynnelse uroer dem i deres samvittighet, og ikke lar selvsikkerheten, vantroen og ugudeligheten få fred.

Da sukker det svake kjødet vårt under lidelsen. Da kan det være fare for at vi viker unna og lager en egen, behageligere kristelig vei. Så vi fortsatt kan få være i ro, og følge fornuftens rådgivere som sier: Ta nå vare på deg selv! Dette må ikke skje med deg.

Denne fristelsen opplever vi oftest særlig sterkt etter en markert forfølgelse. Når det verste er over og vi hviler ut etter kampen, når verden viser oss sitt blide ansikt. For en kamprett sjel er dette en så fristende situasjon, at det er et Guds under om vi da ikke blir bedratt.

Men om dette skjer, behøver ikke bedraget nødvendigvis føre til at en totalt vender seg til verden. Nei, en jenker og tilpasser seg bare til nye og mer fornuftige prinsipper. Så en forsøker å være venn både med Gud og verden samtidig.

Da passer en seg for å gjøre det ene og det andre som verden ikke godtar. Men hva det er Kristus vil, og hvordan vi skal bli frelst, det spør vi ikke lenger etter. Derimot kan vi nå delta i både det ene og det andre som verden elsker. Og nå bryr vi oss ikke verken om Kristi ord og eksempel, – eller om enfoldige sjeler tar anstøt av vår oppførsel.

Slik går det når den indre kraften er lammet, og en begynner å følge vinden. Men hva sier Skriften? Jo, apostelen Peter sier: «Ikke noen av dere må lide som en morder eller en tyv eller som en forbryter eller som en som blander seg opp i andres saker. Men hvis noen lider som en kristen, skal han ikke skamme seg, men prise Gud i denne sak».

«Hvis noen lider som en kristen», d. v. s. at da lider vi bare for Kristi skyld, for troen, bekjennelsen og det at vi følger i Kristi fotspor, for det som Guds klare, utvetydige ord krever. Gjør vi derimot noe ondt eller galt, eller blander oss opp i andres saker, da lider vi ikke for Kristi skyld.

Men de som lider for Kristi skyld, har den aller største oppmuntring og trøst i Skriften. Hvor herlig og styrkende er det ikke når Kristus sier: «Salig er dere når de håner og forfølger dere og for min skyld sier all slags ondt om dere på falskt grunnlag. Gled og fryd dere!», «For hver den som bekjenner meg for menneskene, ham skal også jeg bekjenne for min Far som er i himmelen. Men den som forneker meg for mennesker, ham skal også jeg fornekte for min Far som er i himmelen».

«Hvis verden hater dere, så vet dere at den har hatet meg før den hater dere. Hvis dere var av verden, ville verden elske sitt eget. Men når dere ikke er av verden, fordi jeg har utvalgt dere av verden, derfor hater verden dere».

Dette er varme og herlige ord fra Frelseren. De vil også gi oss den trøst og styrke vi trenger, bare disse ordene ved troen er smeltet sammen med oss og vi lever i et virkelig tillitsfullt samfunn med vår trofaste Herre. Her har vi selve hovedsaken og alt vi behøver i all strid og fare som møter oss.

Vi spør ofte bekymret: «Hvordan skal jeg få kraft til alt dette? Jeg ser hva jeg bør gjøre, men den store nøden er jo at jeg ingen kraft har til å gjennomføre det!» Å, måtte vi endelig en gang lære og tro dette som stadig gjentas i Guds ord; at all kraft avhenger av at vi har denne inderlige foreningen og samfunnet med Frelseren.

Det nytter ikke at du kjemper, – ikke at du tenker på hvordan du skal seire i fristelsens time, – du vil bare oppleve avmakt, nød og død, – så lenge du ikke står i et tillitsfullt samfunn med Frelseren, men fremdeles er syk i din samvittighet, bundet under loven, og som en fremmed for Gud.

Ingen ting er derfor viktigere enn å få troens fulle visshet. Dette understrekes jo stadig gjennom de ordene som ofte gjentas i Skriften: «Dette er den seier som har seiret over verden, vår tro», «Gleden i Herren er deres styrke», «Ved tro ble de gamle gjort sterke etter svakhet, ble tapre i kamp» o. s. v.

Bare troens fulle visshet og samfunnet med Kristus fyller oss med Den Hellige Ånd, og gir oss den rette lysten og kraften til å kjempe og seire i alt som kan møte oss.